

HET EXAMEN

Het zonlicht priemt genadeloos door de gordijnen. Ik knijp mijn oogleden op elkaar in de hoop de bijtende stralen te verdringen. Als ik wakker ben, moet ik de confrontatie met de realiteit aangaan.

Mijn slaapkamerdeur opent voorzichtiger dan normaal.

‘Nimue?’

Onwillig rek ik me uit.

‘Opstaan, meisje.’

Moeder glimlacht meewarig, haar ogen lachen niet mee.

Ik hijs mezelf uit bed en slenter de trap af. De geur van versgebakken broodjes dringt diep in mijn neusgaten, de ontbijttafel is feestelijk gedekt. Onwennig neem ik plaats aan het hoofd van de tafel, waar ik altijd zit. Vaders gitaar

staat naast moeders aktetas bij de trap, zoals altijd. Afgezien daarvan is niets zoals het hoort deze ochtend.

Mijn vader staart nietsziend naar een leeg bord. Ik kan me enkel indenken dat zijn gedachten de mijne weerspiegelen: angst, onmacht, verdriet, kwaadheid. Ik ken hem goed genoeg, hij hoeft niets te zeggen om zijn emoties te verraden.

Mijn moeder houdt haar gezicht in de plooi en schuift drie koppen warme chocolademelk over de tafel. Het ruikt overheerlijk, toch doet de geur mijn maag keren.

‘Gelukkige verjaardag, lieverd.’

Ze drukt een kus op mijn voorhoofd. Mijn vader zegt niets en richt zijn hoofd pas op wanneer ze hem een por geeft.

Vandaag is het mijn achttiende verjaardag. Ik apprecieer wat mijn moeder probeert te doen. Ze wil doen alsof dit een normale verjaardag is met een feest en cadeaus. Waar we over zwijgen, is dat ik eerst voor die klotetest moet slagen.

Dat mijn vader niet zoals elk jaar wild enthousiast met zijn gitaar ‘*Happy Birthday to you*’ staat te zingen zegt voldoende. Hij slaat zijn donkere ogen neer als ze de mijne kruisen.

Ik nip aan de chocolademelk en wurm enkele slokken door mijn keel. Het voelt alsof ik ga overgeven, dus laat ik mijn bord onaangeroerd staan. De minuten tikken langzaam voorbij. Niemand zegt iets, het doet eerder aan als een begrafenis dan als een verjaardagfeestje.

‘Het is niet eerlijk,’ mompel ik.

Niemand reageert. Mijn vader bijt op zijn onderlip en verbergt zich achter zijn mok.

‘Waarom moet ik deelnemen aan dat examen?’

Mijn moeder reageert zonder me aan te kijken. ‘Nimue... We hebben het er al over gehad. Het is voor iedereen

hetzelfde. Al je vriendinnen moeten het ook afleggen.'

Ik sla met mijn vuisten op tafel. 'We hebben het er al mijn hele leven over. Waarom moeten alleen meisjes het examen afleggen? Het slaat nergens op dat jongens zich niet hoeven te bewijzen.'

Mijn vader zakt nog verder weg in zijn stoel, alsof hij op de een of andere manier de oorzaak is van mijn uitbarsting. Mijn moeder behoudt haar kalmte, zoals altijd. Beheerst komt ze naar me toe en legt haar handen op mijn schouders.

'Luister, je kunt ervan denken wat je wilt. Dat verandert niets aan het feit dat je binnen een half uur op het examen moet zijn. Meisjes moeten zich nu eenmaal harder bewijzen dan jongens. Het is de wet. Dat is altijd zo geweest en zal altijd zo blijven.'

Ze liegt. Mijn grootmoeder heeft me jaren geleden verteld dat het examen pas ingevoerd werd na de Grote Wateroorlog, toen het nieuwe regime de macht greep. Mijn grootmoeder had haar eigen ideeën over dat nieuwe regime en over de ongelijkheid tussen mannen en vrouwen. Ideeën, waar nu gevangenisstraffen op staan. Na haar dood verdwenen ook alle kritische gedachten uit dit huis.

Mijn moeder is een felle voorstander van het huidige regime, zij ziet hen als de grote redders van de planeet. De wereld was niet meer leefbaar, zegt ze, dankzij de acties van ons bestuur is er genoeg water en voedsel voor iedereen. Ze zucht diep.

'Zie het zo: wanneer je straks terugkomt, gaat de wereld voor je open. Dan heb je je plaats verdiend, meer dan alle jongens bij elkaar.' Ze werpt mijn vader een scherpe blik toe die me niet ontgaat.

‘Als ik terugkom. Wat gebeurt er als ik niet terugkom?’

Mijn moeders gezicht betreft. Ik kan moeilijk inschatten of mijn opmerking haar ergert of verdrietig maakt. Mijn moeder is de meest gereserveerde persoon die ik ken. Je houdt best je emoties voor jezelf, zegt ze altijd. Emoties zijn een teken van zwakte.

‘Natuurlijk kom je terug. Ik heb je goed voorbereid,’ zegt ze, met een geforceerde glimlach.

Ze knijpt nog eens in mijn schouder, ruimt de tafel af en begint af te wassen.

‘Ga... Ga je maar omkleden, lieverd.’

Haar ogen flitsen van mijn gezicht naar de afwasbak. ‘We willen niet te laat zijn.’

Oh, maar dat wil ik wel, moeder. Dan ligt het in elk geval niet alleen aan mij dat ons gezin uit elkaar gerukt wordt. Ik open de deur naar de badkamer. Even later staart mijn spiegelbeeld me aan. De azuurblauwe jurk die ze voor me heeft uitgezocht staat me beeldig en laat mijn zandkleurige huid en donkere krullen mooi uitkomen. Die jurk kan me gestolen worden, maar voor moeder is het belangrijk dat ik een goede indruk maak, hoe weinig verschil dat ook zal maken.

Met behoedzame passen sluip ik de trap af.

‘Tot straks, lieverd,’ zegt vader met schorre stem.

Ik stop in de hal, negeer mijn knikkende knieën en kijk hem aan. Voor ik het weet, beginnen mijn benen te rennen en vlieg ik hem in de armen. De tranen volgen. Ongecontroleerd lopen ze over mijn wangen. Moeder is opnieuw de sterkste. Voorzichtig rukt ze aan mijn schouder en verbreekt de omhelzing met mijn vader.

‘Kom, we moeten gaan.’